SCIENCE FICTION

FEBRA

ROMAN

SERGE BRUSSOLO

1

CAPITOLUL I

Nava vibra încetișor, înfigîndu-și vîrful carbonizat în noaptea spațiului. Trepidația alerga prin scheletul obosit, contorsiona conductele, făcea să fluiere niturile slăbite, să geamă tablele fuselajului.

Întinsă în cușeta sa, Liza asculta plînsetul metalic ce urca din bătrîna carcasă asemeni unei melodii demodate ce nu mai poate fi auzită decît cu un sentiment de melancolie. Una din acele arii la modă ce va păstra etern gustul nostim și siropos al amintirilor din tinerețe.

La exterior, în întunericul cosmosului, pe latura stîngă a navei greoaie și butucănoase se lăfăia scorojită obișnuita și stupida emblemă a universității. Liza se simțea totuși mulțumitor în mărunțaiele labirintului de sasuri și cămăruțe, ba, s-ar putea spune, chiar în largul ei... ca într-o haină familiară sau în fotoliul preferat adîncit de îndelungate ore de lectură...

Era o navă demodată. Un vechi transportor de trupe, cu carburant lichid, care făcuse campania de la Ghan-Taar, reformat datorită perimării morale. Cu ani în urmă fusese scos la licitație, iar universitatea fanghiană din Santa-Catala îl achiziționase aproape pe gratis. Drept urmare, nava ajunsese să ocupe parkingul zonei comerciale a facultății de științe, transformîndu-l în teren de zbor.

Nenumărați studenți visaseră lîngă cele cîteva mii de tone înnegrite de razele cosmice și de reintrările brutale în atmosferă. O mulțime de băieți și fete, studenți în primul an de biologie, profitaseră de neglijența paznicilor pentru a face dragoste, într-o seară de vară, în picioare, sprijiniți de una din aripioarele derivei, cu spatele zgîriat de buloanele fuzelajului.

Liza, asemeni altora, o fată cu plete lungi, blonde, cu trup subțire, cu sîni tari, obraznici, de adolescentă, scăpase ochcade languroase spre carapacele de țestoasă ale cabinetelor de observație spre turelele de oțel albăstrui marcate de fantele hublourilor, adevărate coifuri de cavaleri teutoni.

Își pierduse virginitatea asemeni altora, cu rinichii lipiți de un rezervor de kerosen, fusta ridicată pînă la mijloc, pupilele fixate pe antenele radar ale postului de pilotaj și mintea plină de imagini spațiale.

... Iar acum, cinci ani mai tîrziu, se afla aici, cuibărită în inima mașinii, cu corpul îndurerat de accelerațiile succesive pe care le suportase la traversarea atmosferei fanghiene.

Se numea Liza Angsthron, era doctor în zoologie și avea douăzeci și nouă de ani.

Nu știa de ce, pe neașteptate, decanul facultății o înscrisese pe lista personalului autorizat la zbor, smulgînd-o sălii de curs pentru a o vîrî în salopeta cenușie a cercetătorilor naviganți. I se dăduse vag de înțeles că nava urma să întreprindă, sub acoperirea unei explorări geologice, o misiune de cea mai mare importanță și că era nevoie de aportul ei. Nu încercase să afle mai mult. Autoritatea administrativă îi provoca o teamă difuză și întotdeauna preferase să se arate docilă. Pînă în prezent n-avusese de ce să regrete.

Aștepta, culcată în penumbra cabinei cu pereți blindați, ca cineva să binevoiască a-i dezvălui rolul ce-i era destinat. Pentru moment era perplexă. Santa-Catala nu mai era de multă vreme o universitate de marcă. Alte școli mai competitive răzbiseră pe piața creierelor, anunțînd sfîrșitul vechilor rețele de formare intelectuală. După ce cunoscuse gloria și bogăția, Santa-Catala își dormea azi somnul prăfuit al universităților de provincie. Nu, nu știa spre ce țel obscur o purta nava uzată, iar această ignoranță îi umplea pieptul cu o neliniște surdă ...

Deodată o bătaie puternică în ușa celulei o smulse din visare. Tresări și se așeză pe marginea cușetei cu stomacul crispat. Indexul necunoscutului bătu iar, cu nerăbdare, în panoul metalic.

Liza se ridică și deschise ușa de tablă. Un tînăr cu capul ras aștepta pe culoar. O salută reglementar, apoi enunță monoton :

— Comandantul Junia vă așteaptă în sala de proiecție. Trebuie să vă însoțesc.

CAPITOLUL II

Părea o cocoașă verde pe întinderea albă și decolorată a deșertului. Un munte ovoid, fără asperități, acoperit de o iarbă abundentă și grasă. Un soi de „căpățînă de zahăr" ce atingea o mie de metri înălțime, pe care vîntul o zbîrlea cu un pieptene invizibil, nebun.

Fremătînd, Liza își trecu mîna prin păr. Unghiile retezate scurt scîrțîiră neplăcut la contactul cu tunsoarea în perie ce-i dezvelea ceafa, ca pentru a o expune mai bine tăișului unei ghilotine imaginare. În argoul piloților, o astfel de coafură era numită „condamnat la moarte". Pielea capului se distingea cu claritate sub frizura anemică, cu aspect de licheni, accentuînd paloarea obrazului cu pomeți proeminenți, asiatici, și fruntea înaltă, bombată, marcată de primele riduri fine caracteristice celui de-al treilea deceniu de viață ...

Oamenii alergau pe gîlma verde, scurgîndu-se în ciorchini pe pante. Întreaga populație a muntelui părăsea înălțimile pentru a se răspîndi în cîmpie, băltoacă viermuitoare, informă, zguduită de spasmele unui exod de neînțeles. Liza miji ochii, atentă la diferitele faze ale fenomenului ...

Deodată, muntele începu să tremure, să se clatine, să se balanseze de la stînga la dreapta, ca și cum ar fi încercat să se smulgă din rădăcini pentru a porni în urmărirea fugarilor !

De jur-împrejur, nisipul clocotea agitat de vîrtejuri furioase. În sfîrșit, apăru o labă ! Un membru anterior scurt și gros, asemănător cu cel al unei țestoase și la fel de solzos. Rînd pe rînd, frămîntînd cîmpia, sfărîmînd rocile și crustele de sare, răsăriră alte labe. Capul se ivi ultimul : o sferă formată dintr-un amalgam de plăci osoase și coarne, pe care gura și ochii rămîneau total invizibili ... Îndărătul Lizei, Junia, o femeie masivă, comandantul navei stinse proiectorul. Ecranul redeveni alb.

— Așa-i că n-ai mai văzut o chestie ca asta ? hîrîi Junia cu o voce aspră de tutun. Li se spune „animale-munți". Se îngroapă pentru a hiberna lăsîndu-și afară doar spatele. Pot rămîne o mie de ani așa, înainte de a ieși la suprafață.

— Dar iarba ? întrebă Liza uluită.

Interlocutoarea izbucni în rîs :

— Păr, micuțo ! Păr !

Urmă un moment de liniște. Ca și restul navei, minuscula sală de proiecție trăznea a ozon. Domnea o căldură de cuptor ce făcea insuportabil contactul cu îmbrăcămintea, iar Junia, prea puțin grijulie cu respectarea sacrosantei etichete militare, utiliza ca unic echipament o vestă de piele kaki, pătată de sudoare, și un slip de nailon alb, cu o transparență fără dubiu. Stînjenită de atmosfera de o intimitate lipicioasă, Liza ținea ochii fixați obsesiv pe dreptunghiul gol al ecranului. Își păstrase combinezonul din pînză cenușie de la începutul zborului, evitînd orice relaxare, luptînd chiar și împotriva tentației de a-și deschide fermoarul pînă la buric. Trebui deci să facă un efort deosebit pentru a-și mobiliza coardele vocale :

— De cînd e filmul ?

Vocea ieșise sugrumată.

— De aproximativ o sută de ani. A fost făcut pe o planetă numită Almoha. Animalele-munți formau adevărate turme. Cronicile pretind că populau deșertul, hibernînd o duzină de secole și nu se trezeau decît pentru a muri. Azi rasa li s-a stins, iar Almoha a fost distrusă. Animalele astea au devenit mit. Mai vrei să știi ceva ?

Liza înclină capul în semn de aprobare.

Ecranul fu din nou invadat de un nor de forme mișcătoare : o hoardă de coline vii se deplasau pe întinderea unei cîmpii, adevărat lanț de munți în mers ; turme de oameni minusculi fugeau din calea avansării lente a titanicului zid, abandonînd sate și orașe . . .

O altă secvență detalia distrugerea unui oraș fortificat. Animalul șarja, ținînd capul plecat, fără ură, cu o degajare somnambulică ce contrasta în mod straniu cu spectacolul de Apocalips ce se năștea de sub pașii săi. Imobile, monumente, întărituri sucombau laminării pîntecului enorm. Creneluri, domuri, turnuri terminau în aceeași magmă de pietriș măcinat. Iar animalul orb își continua drumul, lăsînd în urma sa un siaj de ruine . . .

Filmul avu o sincopă ; acum un grup de călăreți încerca să blocheze înaintarea animalului , un tun mic, fără recul, era pus cu febrilitate în poziție de tragere. Liza își rodea unghia degetului mare. Lipsite de sunet, imaginile aveau ceva ireal. Văzu arma săltînd pe loc, obuzul ridicîndu-se în văzduh, coborînd și lovind cocoașa pahidermului. Blana semăna atît de mult cu iarba încît avu impresia că proiectilul străpunsese creasta unui munte. Totuși, aproape imediat, sîngele țîșni din punctul de impact, greu, gros ; pîraie stacojii se rostogoleau pe laturile — versanții — bestiei pentru a păta bolovanii albi ai dărîmăturilor . . . Dîre lipicioase apărură în părul des . . .

Liza simți pe ceafă o palmă umedă.

— Chiar dacă erau lovite de obuze burdușite cu cianură, le trebuia mai mult de o săptămînă pentru a muri, șopti vocea aspră a comandantului. Nu se știe mai nimic despre anatomia lor : imediat ce-și dădeau duhul, corpul li se descompunea cu o viteză fulgerătoare. Arhivele conțin doar scheme fanteziste, care aduc mai degrabă cu desene medievale decît cu schițe științifice. Suficient însă pentru ca fiziologia lor să rămînă o enigmă profundă . . .

Liza clătină capul în tăcere. Căldura grăsanei i se transmitea în ceafă, i se răspîndea în umeri, îi invada pieptul asemeni unui val de febră. Ar fi vrut să se scuture, să se debaraseze de mîna umedă și arzătoare ce i se lipise de ceafă ca o moluscă urzicantă Dar nu îndrăznea. O picătură de sudoare se rostogoli pe coama nasului fin, cu transparențe de porțelan.

— Bîntuie și unele legende, continuă șefa cu o voce din ce în ce mai ruginită. Se spune că la originea acestor animale s-ar fi aflat adevărate planete vii ce pluteau în spațiu, cu capul și labele retractate, eliminînd prin gurile lor o atmosferă artificială . . . Unele relatau chiar de „animale-luni", de . . . balene cosmice ! Zvonurile au atras atenția ministerului cercetării. Reacție normală. Imaginează-ți un animal capabil să părăsească solul și să efectueze o traversare a spațiului galactic fără să-i pese de vid, de variațiile uriașe de temperatură, de radiațiile mortale, de . . . o carcasă de mii de tone traversînd spațiul de la o planetă la alta la fel de ușor ca un stol de rîndunici ce trec marea pentru a ierna în Africa ! Asta presupune o organizare fiziologică de o incredibilă rezistență . . .

Liza înghiți în sec ; întrebarea pe care dorea s-o pună i se lipea de limba uscată. Ezită, și un moment se gîndi să renunțe :

— Vreți să spuneți că animalele astea sînt un fel de nave cosmice vii ?De rachete din carne și oase ?

— Asta-i, micuțo ! Exact ! Chiar dacă pare o tîmpenie, asta sînt : nave cu fuselaj din piele ! Nave cu țevărie din organe și mușchi care-și extrag combustibilul dintr-un stomac ! Îți imaginezi ? Fără canalizații, fire electrice, motoare, ci pur și simplu vene și nervi . . . Un corp suficient de puternic pentru a sfida orice capcană spațială, pentru a scăpa de greutate, de cîmpuri de atracție, și care-și obține toată energia doar din propriul metabolism !

— Imposibil !

— Așa s-a și crezut la început, dar ulterior s-au înregistrat unele ciudățenii : schelete gigantice eșuate pe planete care n-aveau cum să le dea naștere, ecouri neobișnuite înregistrate de sonde spațiale . . . meteori capabili să-și modifice singuri traiectoria și chiar să facă stînga-mprejur ! Pe scurt, un amalgam de indicii mărunte

dar iritante. Au urmat adevărate bătălii teoretice în laboratoarele Confederației, s-a vorbit chiar de „monstrul Loch Ness al spațiului" ! Apoi Ministerul Apărării a pus laba pe dosar... și totul a devenit mult mai serios.

Liza tresări.

— Armata ? De ce ?

Grăsana ridică din umeri.

— Ia gîndește un pic, bleago ! Ce s-ar întîmpla dacă s-ar reuși descoperirea secretelor metabolismului unui astfel de animal (admițînd bineînțeles, că există) ? Care ar fi aplicațiile tehnice ?

— S-ar... s-ar putea face ceva în „beneficiul" oamenilor... cînd zic „oameni" mă gîndesc în primul rînd la militari. Greșesc cumva ?

— Deloc. Dacă se va reuși cunoașterea mecanismelor fiziologice ale animalelor-munți se va putea imagina o avalanșă de mutații posibile...

— Cum ar fi cosmonauți fără scafandri spațiali ? remarcă Liza. Indivizi capabili să se smulgă oricărei forțe de atracție gravitațională doar prin propria lor forță musculară ? Ființe ce și-ar secreta singure oxigenul ?

— Iată deci ! O revoluție totală ! Omul debarasat definitiv de suportul mecanic ! Omul liber și nud, capabil să se miște în spațiu ca peștele în apă.

Devenise lirică. Liza nu se putu abține să nu o doboare în plin zbor :

— Este imposibil. Pură utopie. O himeră...

Mîna de pe ceafa ei se crispă. Senzația de durere se accentuă.

— Nu ești aici pentru a-ți da cu părerea ! reteză grăsana sec. Decizia a fost luată sus, foarte sus. Ceea ce tu numești „utopie" pare să-i intereseze în mod deosebit pe conducătorii noștri.

— Dar pentru a construi pînă și cea mai mică ipoteză ar trebui...

— Da ? ! murmură comandantul pe un ton dulce dar amenințător.

Liza bîigui :

— Ar trebui... să se dispună de... de un subiect de experiență...

Mîna Juniei îi părăsi ceafa : ruperea neașteptată a contactului o îngrozi pe tînără precum anunțul unei iminente pedepse. O secundă se află în pragul panicii.

— Ai un loc rezervat în sala de informare, spuse ofițerul, studiază istoricul animalelor-munți. Ne vedem mai tîrziu...

Ușa dinspre culoar șuieră. Liza luă brusc poziția pentru salutul reglementar, dar constată că era deja singură...

Colindă cîtva timp prin măruntaiele şerpuitoare şi obscure ale culoarelor fără să întîlnească pe nimeni. Pe alocuri, din reţeaua de canalizaţie ce tapisa pereţii ţîşneau gaze sau scurte jerbe de scîntei. Majoritatea becurilor, moarte în cuştile lor de sîrmă, lăsau coridoarele cufundate în întuneric. Cu dinţii strînşi şi pielea zbîrcită de fantomele terorilor copilăriei, Liza continua să înainteze. Într-un tîrziu, descoperi sala de informare. Se zăvorî repede, scoţînd un oftat de uşurare. Se afla într-un fel de dulap metalic, total inconfortabil, echipat cu un ecran video şi o pereche de căşti demodate. A fost nevoită să tasteze trei coduri numerice înainte ca aparatul să accepte furnizarea informaţiilor. Nu exista nici o altă modalitate de identificare fonică digitală. Ca pretutindeni pe navă, nu puteai scăpa de supărătoarea impresie că manipulezi piese de muzeu.

Ordinatorul nu-i relevă nimic deosebit. Prin faţa ochilor i se perindară cîteva fotografii îngălbenite şi un fragment de film ce prezenta deriva lentă, prin deşert, a unuia din neobişnuitele animale. Documentaţia grafică a dosarului era constituită dintr-un teanc de scheme. Rătăcit printre ele, se afla, desenul unei secţiuni din creatură aşa cum şi-o imaginau savanţii epocii respective în urma observaţiilor scurte şi rare. Reconstituirea, rezultată din studii şi schiţe executate în grabă cînd animalul, sub acţiunea procesului accelerat de descompunere, îşi pierdea rapid forma şi structura, lăsa zone de incertitudine. Pe măsură ce te depărtai de epidermă şi te apropiai de centru, imprecizia ipotezelor invada planşele anatomice luînd forma unor pete albe flancate de semne de întrebare. În faţa desenelor neterminate erai tentat să crezi că pahidermul, datorită lipsei de măruntaie localizabile sau de organe distincte, era format doar dintr-un înveliş gol asemeni unor monstruoase puşculiţe cu pereţi sparţi . . .

Se termină şi ultima bobină. Liza era perplexă.

Imaginile din arhivă, demodate, confuze, nu aduceau nimic nou. Veneau din alte timpuri, din altă epocă, redeşteptînd o lume azi moartă : Almoha. O planetă artificială, ultima pusă în serviciu, ale cărei buloane erau acum împrăştiate în cele patru colţuri ale universului. Animalele-munţi nu supravieţuiseră cataclismului final. Asemeni licornelor, lui yeti sau hidrei cu şapte capete, ele îmbogăţeau panoplia miturilor şi vrăjilor.

Tastă codul de ieşire. Ecranul se stinse clipind albastru, iar uşa se deschise. În momentul cînd trecea pragul, tînăra se ciocni de corpul masiv al Juniei, care aştepta lîngă intrare. În obscuritatea culoarului, silueta grăsanei avea o densitate ameninţătoare, o masivitate neliniştitoare.

— Ai văzut ? întrebă aceasta fără să se clintească.

Liza clătină capul.

— Da... Și nu înțeleg. Animalele acestea sînt moarte și niciodată nu s-a aflat nimic despre fiziologia lor... Pentru continuarea cercetărilor este absolut necesar un exemplar perfect conservat : de exemplu, un cadavru prins în gheață.

— Am ceva mult mai bun, rînji Junia, am un animal în stare de hibernare, *viu,* ce plutește în spațiu de un timp nedeterminat și la care procesele vitale se desfășoară în cea mai deplină armonie.

Liza făcu ochii mari, clipind des :

— Un animal-munte ?

— Ți-am zis : mai mult chiar ! Cele care hibernau pe Almoha sînt simpli șoricei pe lîngă ăsta ! Animalul are dimensiuni colosale, este la fel de mare ca un planetoid. Dacă vrei, e chiar o planetă vie.

— Sînteți sigură ?

Junia plescăi iritată.

— Ascultă, șopti mijindu-și ochii, nu-s aici să te adorm cu basme. Acum trei ani, o expediție geologică era cît p-aci să se „străvească" de un animal ce deriva prin cosmos. O creatura făcută ghem ce-și secreta propria atmosferă și propria atracție gravitațională ! N-au îndrăznit s-o abordeze și, de frică să nu fie taxați drept nebuni sau mistificatori, odată reveniți pe Terra și-au ținut gura... A trecut mai bine de un an pînă cînd informația a eșuat pe biroul decanului universității Santa-Catala. Ar fi putut azvîrli dosarul sau l-ar fi putut clasa, în cel mai bun caz, la secțiunea datelor fanteziste, dar a decis să ridice mănușa și să încerce o uriașă lovitură de poker. Și-a avut dreptate ! Știi la fel de bine ca și mine că universitatea noastră nu mai strălucește de mult. În ochii statului am devenit cercetători neproductivi, capete găunoase care n-aduc nici un beneficiu și devine tot mai clar că, într-o bună zi, ni se vor tăia creditele. Doar un contract cu statul, *cu armata,* ar mai putea să ne pună pe picioare, iar contractul ăsta numai animalul poate să ni-l mai obțină... Este suficient să-i aflăm misterele, să știm prin ce proces un organism viu poate rezista frigului demential din vidul interstelar și să supraviețuiască fără protecție, secretînd un halou vital și un cîmp magnetic... Ți-am mai explicat. Trebuie să știm totul despre aceste... glande de oxigen, despre acest schelet care degajă o astfel de atracție. Pe scurt, trebuie să rezolvăm enigma creaturii ; o cere onoarea și supraviețuirea noastră. Din fericire, nimeni altcineva nu l-a mai localizat. Este adevărat că animalul se deplasează în spatele unui cîmp de meteoriți care-l ecranează și bruiază cele mai bune sonde. Dar de un an, o echipă de trei sute de cercetători, pregătită în cel mai mare

secret, a fost depusă pe trupul creaturii. Toți aparțin universității Santa-Catala. Îi conduce profesorul Mikofsky, specialist în chestii d'astea migratoare.

— Și s-a obținut vreun rezultat ?

— Nu știu. Nu întreținem nici o radiolegătură cu animalul. Aceasta din două motive : primul, nu riscăm interceptarea de către o antenă adversă ; al doilea, se pare că undele nu reușesc să străpungă cîmpul magnetic emis de animal.

— Nici o legătură ? exclamă Liza îngrozită.

— Nu, nici una. Prietenii noștri au acceptat riscul acestei „izolări". Se află pe animal precum niște naufragiați, fără măcar o sticlă la dispoziție, și asta de douăsprezece luni. Acum este momentul stabilit pentru culegerea primelor rapoarte. Este sarcina ta. Te vom parașuta pe creatură. Atmosfera, deși mai săracă în oxigen, este totuși respirabilă. Îl vei contacta pe Mikofsky și pe ceilalți șefi de echipă. Ai la dispoziție douăzeci și patru de zile pentru a strînge rapoartele de sinteză ale primelor constatări. La sfîrșitul perioadei vei fi preluată de o navetă automată. Dacă n-ai reușit să-ți termini treaba, naveta va pleca fără tine și nu va mai reveni decît după multă vreme. Nu dorim să trezim în nici un fel atenția învîrtindu-ne prea des prin această văgăună. Nava asta și pseudo-raidul geologic nu sînt decît fațadă : te depun la ducere, te iau la întoarcere, este tot ceea ce pot face. Între cele două treceri vor fi disponibile ceva mai mult de trei săptămîni, nici o zi în plus sau în minus. Ține bine minte termenul ! În caz contrar, va trebui să aștepți o altă misiune alibi și știi bine că ne cam lipsesc creditele pentru astfel de expediții...

— Ați fi putut cere sprijin...

— Ba deloc ! Totul trebuie făcut în cel mai mare secret ! Nici nu se pune problema ca deștepții vreunei facultăți simpatizate de administrație să vină să ne ia caimacul ! Oricum, n-ai de ce te teme : animalul doarme de milenii digerîndu-și grăsimea, precum toți hibernanții. N-are conformația unui prădător, iar scheletul și oasele sînt vag umanoide. În plus pare viguros, sănătos și robust. Vei fi inspectorul ministerului, super-profesorul trimis să adune ciornele savanților !

Liza făcu trei pași la întîmplare, ametită de tot ceea ce aflase.

— Această... creatură, murmură după un minut, este cufundată în întuneric ?

— Inițial da, dar acum în jurul ei gravitează o centură de proiectoare asigurînd un fel de „zi" permanentă. Are o autonomie de cinci ani, deci nici o problemă din acest punct de vedere.

Tînăra zooloagă își trecu mîna peste față. Transpira din abundență.

— Aș... aș vrea să văd fotografiile, se bîlbîi. Se poate ?

— Bine-nțeles, aprobă Junia, sînt în seiful din camera mea. Te însoțesc, dar cred că riști să fii decepționată.

*

* *

Clișeul se dovedi nebulos. Aplecată deasupra dreptunghiului mare, plastifiat, Liza încerca să-și facă o idee mai clară asupra hibernantului. Nu vedea însă nimic altceva decît un halou cețos înfășurîndu-se ca un nor în jurul unei forme vag antropomorfe. Se putea ghici un fel de corp ghemuit în poziție foetală, cu capul cuibărit între labele anterioare — brațe ? — îndoite.

— Este o fotografie în infraroșu, precizează Junia. Evident, lipsită de claritate. Echipa Mikofsky a fost parașutată cu un echipament important. Inclusiv alimente : suficiente tablete nutritiv-hidratante pentru trei ani. În schimb, nu le-am dat nici o armă. Nici o pușcă, nici cel mai mic pistolet ! Nu vrem să ne asumăm riscul unui accident care ar deteriora iremediabil hibernantul... Te vor primi probabil cu răceală ; în definitiv, sosești în calitate de inspector... Îi știi doar pe cercetătorii ăștia de înalt nivel : puțin megalomani, acceptă cu dificultate să fie supravegheați. Îți va trebui multă diplomație. În plus, pentru a le stimula zelul, i-am făcut să creadă că lucrează pentru minister. Ești de-a noastră, așa că sînt convinsă că le vei întări această părere...

— Cînd trebuie să părăsesc nava ?

— Peste douăsprezece ore. O navetă te va introduce în atmosfera artificială a animalului, iar acolo vei sări conform procedurii clasice. O aterizare ar fi periculoasă, jeturile ajutajelor putînd răni mortal animalul sau să-i provoace arsuri grave. Pentru recuperare vom folosi tot o metodă artizanală : un elicopter, luat în mod special din muzeul aerului din Santa-Catala, va juca rolul de intermediar între suprafața bestiei și sasul navetei de revenire. Alegerea ta pentru misiune a fost determinată și de faptul că ai urmat un antrenament în timpul pregătirii militare, ce corespunde necesităților actuale... În plus, îl cunoști pe Mikofsky, am văzut în dosarul tău că i-ai urmat cursurile un trimestru întreg, așa că vei ști să-l manevrezi... Este un individ lunecos, uneori greu de abordat.

— N-o să mă recunoască ! pufni tînăra. Eram peste cinci sute în amfiteatrul lui !

— N-are importanță, concluzionă Junia, nu te trimitem acolo ca să-ți depeni amintirile de studenție... Profită mai bine de noaptea ce vine ca să te pregătești. Mergi la infirmerie și administrează-ți o doză de anti-oboseală. Echipamentul tău va fi destul de redus și ca să n-ai dificultăți pentru a ajunge la campamentul de bază, îți vom da o hartă teoretică. Întrebări ?

Liza clătină din cap, cu mintea îngreuiată de potopul informațional la care o supusese comandantul. Își repetă mecanic : „douăsprezece ore", ca pentru a se convinge de realitatea faptului.

În dreptul ușii, Junia — înfășurată în bluza decolorată de transpirație — sugera sfîrșitul întrevederii.

N-a dormit decît trei ore. Treceri alternative de la starea de veghe la coșmar, cu o regularitate de metronom. Figura lui Mikofsky, țeasta sa cheală, mustățile hipertrofiate au urmărit-o neîncetat suprapunîndu-se grotesc peste masa informă a creaturii adormite. La ora cinci un subofițer veni s-o trezească, îi puse în brațe un echipament de salt, o parașută scoasă parcă dintr-un magazin de antichități și o cască cu curelușă din piele. S-a îmbrăcat, forțîndu-se să-și păstreze mintea goală, lăsîndu-se apoi condusă prin labirintul coridoarelor pînă la sasul unde aștepta naveta.

Era un aparat fără vîrstă, cu buloane încercănate de rugină. Urme de vopsea îi marcau aripioarele și în mai multe locuri tabla avea umflături neliniștitoare ce văduviseră fuselajul de fîșii mari de metal. Fără un cuvînt, Junia îi întinse un rucsac regulamentar. Tînăra îl luă, se cățără în vehicul așezîndu-se lîngă pilot.

O sirenă anunță evacuarea zonei de start, trapele fură asigurate, luminițele bordului clipiră. Liza închise ochii. Știa că sasul se va deschide, largînd-o ca pe o bombă în vidul cosmic, dar nu ținea să observe detaliile unei manevre ce-i mărea starea de nervozitate. Un șuierat anunță deschiderea trapei ; urmă un șoc, apoi senzația de cădere liberă, asemănătoare cu cea dintr-un ascensor rapid ; apoi o oprire elastică și, în sfîrșit, o accelerație care-o lipi de scaun. Cînd redeschise ochii, hubloul privea spre o noapte imensă, pe care absența reperelor îl priva de adîncime, un soi de suprafață cărbunoasă pigmentată de vagi puncte luminoase avînd aspectul unui decor de teatru de proastă calitate. Vehiculul vira pe o aripă și începu să coboare vertiginos în direcția unui halou nebulos ce învăluia un miez întunecat. Liza simți că inima îi bate mai tare. Obiectivul creștea rapid. De abia avu timp să remarce centura de proiectoare satelizate și fierberea tumultoasă a coconului atmosferei secretate de animal, că nava și plonjă în stratul de nori. Ființa adormită era atît de mare încît îi fu imposibil să-și facă o imagine de ansamblu. Remarcă totuși curbura unui formidabil abdomen, lanțul crenelat al munților unei

șire a spinării lungă de o mie de kilometri... Apoi solul veni în întîmpinare și anatomia monstruoasă a hibernantului căpătă aspectul banal și liniștitor al oricărui peisaj văzut de sus. Aplecîndu-se, Liza încercă senzația că survolează o pădure, o cîmpie acoperită cu iarbă, un...

CAPITOLUL III

Aerul trăznea a sudoare. În clipa cînd trapa se deschise, Liza fu sufocată de mirosul puternic, greu, animalic. Era ca și cum o formidabilă răsuflare urca din sol, un fel de ceață unsuroasă ce-i năclăia limba cu un gust de sare și acid acetic. Atîrnată deasupra golului, avu impresia că este gata să păşească în dormitorul unei fiinţe colosale, creatură de legendă zidită într-un somn la fel de greu ca și propriile sale emanații. Frisonă.

Aparatul evolua destul de jos, astfel încît era imposibil să cuprindă întreaga siluetă a animalului. Vedea doar o zonă roz și pustie care mărginea preerii cu iarbă, rară, maronie. Văluriri, coline moi, agitate din cînd în cînd de un spasm nervos sau o contracție musculară . . .

„Dumnezeule !“ gîndi, „văd ce vede o muscă care se așază pe pieptul unui om adormit. *Sînt pe cale de a deveni o muscă !*“

Pilotul o bătu pe umăr. Liza vru să zică ceva, dar vîntul îi răpi cuvintele. Pentru a-și lua un răgaz. verifică din nou curelele parașutei. Pachetul gros îi atîrna pe burtă dîndu-i senzația că este o fetiță care, jucîndu-se de-a femeia însărcinată, și-a strecurat o pătură sub rochiță.

Închise ochii și sări.

Curios, nu-i era frig. Cădea printr-o ceață umedă. Un abur cu duhoare de grajd sau dormitor comun ! Unul dintre acele aere de intimitate ce se simt în vestiare, dormitoare sau dușuri.

I se părea că prăbușirea durează de secole, cînd, brusc, o smucitură violentă o trase în sus cîțiva metri. Cu umerii zvîcnind de durere, aruncă o privire spre cupola parașutei ce se umfla deasupra capului asemeni unei flori cu petale fragile. Jos, sub tălpi, cîmpia se apropia cu o viteză înspăimîntătoare, o cîmpie de un rozaliu plăcut, fără stînci, pietre, arbori.

Liza se ghemui, gata să primească șocul, lovi solul dar . . . săltă în aer pentru a se rostogoli cîțiva metri mai departe, încurcîndu-se în suspante. Sub palme „pămîntul“ era cald, de o stranie elasticitate, un pic umed . . . Îngenunchie, se debarasă de harnașament și de salopeta

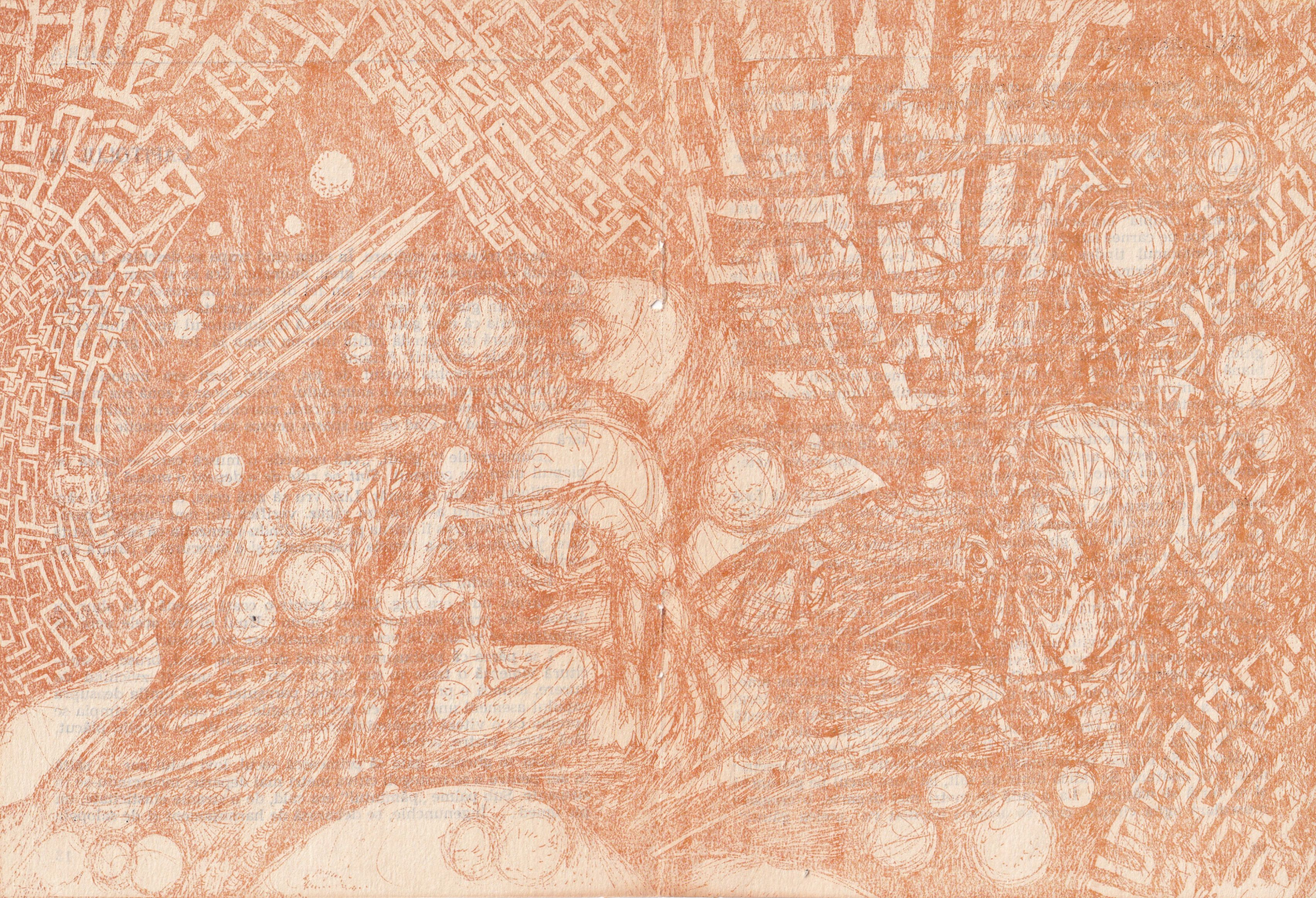

de zbor. Temperatura sugera atmosfera grea dintr-o seră. Liza hotărî să păstreze ca îmbrăcăminte doar o bluză maronie cazonă și un slip regulamentar.

Se așeză pe parașuta adunată ghem, își șterse fruntea și subțiorile. Conținutul scăzut în oxigen al aerului făcea să-i vîjîie timpanele. Înghiți în sec de cîteva ori, ridică bluza și-și apăsă plexul pentru a izgoni teama ce începuse s-o cuprindă. Cînd senzația de sufocare dispăru, observă amuzată că, în locul unde atinsese solul ceva mai devreme, „cîmpia" era acum marcată de un hematom uriaș. Se ridică, așeză talpa pe carnea suplă, apoi o dezlipi, provocînd un plescăit ușor.

Hematomul tindea să devină violet. Ceva mai departe, Liza observă niște formațiuni asemănătoare unor flori sălbatice și care, de fapt, se dovedi a fi un cîmp de alunițe asortate cu cîțiva negi ciudat de roșii. Își reprimă tresărirea de scîrbă și-și îndreptă privirea spre orizont. „Cîmpiei" nude îi urma o „preerie" de puf maroniu, la început mai rară, îndesindu-se apoi cu rapiditate. În depărtare putea ghici o junglă stufoasă, formată probabil din smocuri de păr sau blană. Brusc, în minte îi reveniră sfaturile comandantului.

„Se interzice focul. Nici arme, nici explozibil. Nimic ce ar putea să accidenteze intenționat sau nu animalul !"

Liza se conformase întocmai. Rucsacul nu conținea decît un pachet de rații alimentare, o trusă pentru luarea de probe și microanalizorul respectiv, un tub de pastile hidratante împotriva setei, binoclul . . . Nici pistol, nici grenade.

Înaintă cîțiva pași, strîngînd din dinți. Îi era imposibil să facă abstracție că merge pe o ființă vie : moliciunea solului, rețeaua albăstruie a vinișoarelor, întrezărită din loc în loc, mirosul de transpirație, tresăririle fugare ale giganticei epiderme iritate de tălpile intrusului, totul te obliga să-ți imaginezi profunzimile de organe ce trăiau sub picioare. O masă de viscere ce sfida orice închipuire, mii de kilometri de intestine, vene, artere, fluvii de sînge rînd pe rînd înghițite și expulzate de o inimă avînd dimensiunile unei electrocentrale. O adevărată planetă din carne vie, un astru organic ghemuit, palpitînd și colcăitor. Un tărîm viu, un relief, un decor căruia îi era suficientă o lovitură pentru ai provoca o vînătaie !

Liza îngenunchie din nou. Capul i se învîrtea, o cuprindea amețeala. I se păru că vede tunelul uriaș al unei aorte suficient de largi pentru a trece o locomotivă, caverna unui stomac suficient de vastă pentru a conține un oraș de provincie și împrejurimile sale, un . . .

Se forță să se adune. Trupul îi era scăldat de o sudoare rece, neplăcută. Se întinse pe parașută, dar transpirația creaturii trecuse deja prin țesătură. Se ridică dintr-un salt, își puse sacul pe genunchi și se forță să mănînce. La o sută de metri mai departe, o crispare musculară agită cîmpia, care se acoperi imediat cu „pielea găinii".

Într-o secundă, pe întinderea rară și netedă se formară gîlme vineții, tari ca piatra. Ușor neliniștită, tînăra își strînse lucrurile, săltă rucsacul pe umeri și începu să se îndepărteze de vînătaie. Oricum nu avea rost să rămînă la nesfîrșit în același loc. Dacă dorea să ajungă la bază, trebuia s-o pornească fără întîrziere.

Străduindu-se să-și controleze respirația, porni hotărîtă spre o proeminență asemănătoare unui mamelon. Dar lipsa de oxigen o obligă să încetinească marșul după numai zece minute, iar cînd ajunse, în sfîrșit, în vîrful mamelonului, era în pragul leșinului.

În pofida deosebitei puteri de mărire a binoclului, nu reuși să descopere în jur nici măcar o urmă de viață. Pădurea smocurilor de peri acoperea totul asemeni unei jungle impenetrabile. Realiză îngrijorată că singura soluție era s-o străbată . . .

Dar în momentul în care atinse liziera pădurii, mirosul de sudoare deveni practic de nesuportat. Fiecare fir avea grosimea unui bambus gros și se înălța pînă la trei-patru metri de sol, pentru a recădea moale, asemeni ierburilor acvatice ce mărginesc heleșteele. Liza avu imediat sentimentul că s-a rătăcit în labirintul mocirlos al unei orezării. Mai mult decît în alte părți, glandele sebacee îngropate sub piele secretau din abundență, iar solul era în întregime acoperit cu un mîl gras și rînced în care piciorul se cufunda cu un zgomot obscen de ventuză. Liza își domină scîrba și continuă să se strecoare printre „trunchiuri". Pilozitatea, inegal distribuită, trecea haotic de la smocuri la lăstăriș. Dacă în unele locuri blana putea fi parcursă la fel de ușor ca și o plimbare prin pădure, în altele, „bambușii" țeseau un desiș impenetrabil de păr înnodat ce trebuia străbătut în patru labe sau cățărîndu-te. În scurt timp, Liza fu acoperită de grăsime din creștet pînă-n tălpi. Hainele și rucsacul păreau să fi zăcut cel puțin o lună într-un vas cu ulei de măsline. De cîteva ori încercă să se ridice, dar alunecă de fiecare dată, cît era de lungă, într-o baltă de sebum. Gustul rînced îi acoperea buzele și-i umplu gura ; stomacul se răzvrăti și, pentru o clipă, îi veni să vomite tot ceea ce îngurgitase în ultimele cincisprezece zile.

În timp ce lupta cu greața, un zgomot îi atrase pe neașteptate atenția. Era tropăitul caracteristic făcut de o trupă în marș, produs de vreo zece indivizi ce se îndreptau chiar spre ea. Primul reflex a fost să-și semnaleze prezența printr-un strigăt, dar exact în secunda cînd deschidea gura, o teamă obscură, neformulată, o împiedică să-și ducă la capăt intenția. Anii îndelungați petrecuți în preajma animalelor o învățaseră să respecte avertismentele subtile ale instinctului ; în loc să alerge în întîmpinarea mărșăluitorilor, alunecă pe burtă sub un smoc de peri aparent la fel de impenetrabil ca o tufă de mărăcini. Ghemuită, cu bărbia în grăsime, aștepta cu teamă momentul cînd

necunoscuții urmau să treacă chiar pe lîngă ea. Aceștia își făcură brusc apariția dintre „bambuși", dar se opriră în centrul unei mici zone descoperite, pentru a discuta între ei cu voci scăzute. Erau șapte bărbați și patru femei, de vîrste cuprinse între treizeci și cincizeci de ani, cu toții goi pușcă și lucind de sudoare. Aveau plete lungi ce atîrnau pe umeri în fîșii unsuroase asemănătoare unor bucăți de piele. Bărbații purtau bărbi mari și zbîrlite și aveau unghii foarte ascuțite. Dacă unul dintre ei n-ar fi purtat o pereche de ochelari cu rame subțiri aurite, Liza ar fi fost convinsă că se afla în prezența unei bande de primitivi. Neliniștea i se înteți și hotărî să fie cît mai prudentă. Întrunirea lua sfîrșit. Grupul se dispuse în cerc. Liza observă că mai mulți bărbați remorcau colete lungi, cu aspect de giulgiu. Nu se înșela : marginile deznodate și răsucite lăsau să se vadă trupurile pline de răni a trei tineri.

Tăieturile adînci ce le marcau busturile păreau opera unor arme arhaice : topoare sau securi. Ținîndu-și capul plecat și mîinile încrucișate pe pîntec, omul cu ochelari auriți îngînă o scurtă rugăciune. Ceilalți îl imitară. Cu toții aveau un aer speriat, neliniștit. Unii își înfrînau cu greutate dorința de a lăsa baltă înmormîntarea și a-și relua cît mai repede drumul.

În sfîrșit, una dintre femei scotoci într-un sac și scoase un fel de cuțit primitiv confecționat dintr-un omoplat căruia îi fusese ascuțită o margine. Îngenunchie în mijlocul „poienii" și, cu ajutorul lui, scobi în sol trei tăieturi lungi. Liza tresări violent, gata să se dea de gol. De la începutul misiunii i se atrăsese atenția că orice agresiune asupra animalului era strict interzisă, iar acum, la numai cîțiva metri de ea, cineva tăia epiderma creaturii ca pe o piele veche ! Își mușca buzele, cuprinsă brusc de teamă.

Necunoscuta continuă să rîcîie, încercînd să adîncească șanțul din stratul cornos. Cele trei tăieturi se transformară curînd în trei răni profunde, paralele, avînd fiecare circa doi metri. Țesutul adipos, surpîndu-se, lăsa să se vadă o gaură gelatinoasă și galbenă străbătută de cîteva vase de sînge. Nu se stîrni hemoragie, ci doar o vagă supurație provocată de limfă. Imediat, fugarii apucară cadavrele de mîini și de picioare, depunîndu-le pe fiecare în cîte o groapă. Cu pupilele dilatate de uimire, întrebîndu-se dacă nu visa, nu-și putea dezlipi ochii de la morții strecurați, în modul cel mai normal parcă, între buzele unei plăgi gigantice.

„Groparul" introduse cu grijă „cuțitul" în sac, apoi se înarmă cu un ac gros din os, îl legă de un mosor din lemn printr-un fir cu aspect artizanal. Așezată în genunchi, se apucă imediat să coasă rana deschisă cu puțin timp înainte. Bărbatul cu ochelari se grăbi s-o ajute trăgînd de firul ce ținea loc de catgut. Marginile tăieturii se

apropiau treptat. Femeia lucra metodic, sigură pe ea. Acul se afunda, ieșea cu un fîșîit umed, adîncitura grăsoasă se închindea, înglobînd cadavrul în miezul spongios. În scurt timp, nu mai rămăsese decît o umflătură striată de zig-zagul cablului surfilat. După ce toate mormintele fură acoperite, bărbatul cu ochelari mai rosti o ultimă rugăciune și micul grup își reluă marșul ca și cum o haită invizibilă i-ar fi adulmecat urmele . . .

Înainte de a-și părăsi adăpostul, Liza mai aștepta vreo zece minute. Era uluită. Cu deosebită prudență, ca și cum s-ar fi temut să nu deranjeze procesul de cicatrizare, se apropie de plăgi. Printre fire putea fi observat puțin ser, dar foarte diluat. Se gîndi la cadavrele implantate sub epiderma animalului și o cuprinse amețeala. *În lipsa pămîntului, colonii își îngropau morții între buzele unei răni gigantice.* Obiceiul avea ceva magic și, în același timp, terifiant. Se întrebă cîte cimitire de cicatrici va întîlni oare în drumul său . . .

. . . Și mai mult o neliniști însă degradarea fizică și frica manifestată de fugari. În plus, cei trei tineri înmormîntați atît de ciudat pieriseră, era evident, în mod violent. Își amintea perfect aspectul rănilor, toate aflate în zone vitale și administrate, după toate aparențele, cu intenția de a provoca un prejudiciu extrem . . .

În aer plutea teama și mirosul de putrefacție. Hotărî să-și reia imediat drumul. Dacă într-adevăr fugarii erau urmăriți de un pericol oarecare, atunci risca, mai devreme sau mai tîrziu, să fie și ea o victimă.

Teama difuză ce-i apăsa pieptul înlăturase neplăcerile primului contact cu animalul. Acum, grăsimea, smîrcul de sebum și duhoarea de sudoare nu-i mai păreau importante. Grăbi pașii, clipocind zgomotos prin orezăria de peri. Îi trecu prin minte că, poate, greșise ascunzîndu-se. Evitînd contactul, pierduse ocazia de a realiza o întîlnire rapidă . . . Da, poate, dar nu era cu adevărat sigură Cum ar fi primit-o ceilalți ? Și armele acelea, prelucrate din os, pe care le întrezărise în sacoșa celui care părea a fi șeful : tibii ascuțite ca țăruși, omoplați cu muchii tăietoare . . . *Un întreg arsenal din oase a căror proveniență nu putea fi decît umană, pentru simplul motiv că nici un animal nu trăia pe . . . animal !*

Imaginea cicatricilor o bîntui iar. Era incapabilă să-și elibereze spiritul de cele trei corpuri îngropate în lințoliul de grăsime. Cît timp va trece pînă cînd celulele însărcinate cu apărarea giganticului organism vor porni la atac, descompunînd intrușii ca pe oricare particulă străină ? Probabil că se va produce o inflamație, niște puroi în jurul suturilor, apoi, odată cadavrele dizolvate, procesul de regenerare va

face restul. Firele vor cădea și din cei trei asasinați nu vor mai rămîne decît trei cicatrici greu de distins în desișul unei coafuri uleioase...

Suspină.

*
* *

Mergea ca o somnambulă de mai bine de o oră. Îngreuiat de oboseală, corpul îi funcționa orbește, aidoma unei mașini cu șoferul adormit ce-și continuă totuși drumul la discreția denivelărilor care-i modifică încet traiectoria spre necunoscut. Prima chemare ricoșă pe creierul tinerei fără a provoca interesul nici unui neuron ; au fost necesare încă trei sau patru repetări pentru ca pleoapele să clipească și ca o luminiță de inteligență să-i apară în pupile.

Se opri brusc, înghețată de frică. O altă chemare se strecură de foarte aproape, în același timp neclară și liniștitoare. Înțelese atunci că cineva încerca să-i cîștige încrederea. O capcană ? Ezită : să mai aștepte sau să fugă ?

O umbră se fofilă prin pădurea de păr. Un tînăr — gol, asemeni celorlalți, strălucind la fel de grăsime. Pletele blonde, ondulate, formaseră o aureolă năclăită. Era slab, cu o musculatură nervoasă, numai vene și tendoane. Pe stern îi atîrna o plăcuță militară de identificare. Un rucsac scofîlcit îi încovoia ceafa. Se apropia cu mîinile ridicate și palmele deschise...

— Nu vă temeți, rosti cu voce calmă, nu vă fac nici un rău. V-am văzut aterizînd...

Avea o figură osoasă, sinceră, plăcută chiar. Doar ochii albaștri, prea deschiși la culoare, provocau o senzație neplăcută.

— Cine sînteți ? întrebă repezit Liza, încă în gardă.

— Mă numesc Goot, lucrez cu profesorul Mikofsky. Sînt ceea ce se numește aici un „mesager anatomic"...

— Un ce ?

— Un mesager anatomic. Explorez teritoriul pentru a întocmi o hartă hormonală. Am părăsit baza acum două luni. Mikofsky spunea că, pînă la urmă, nu se poate să nu fie trimis cineva care să pună ordine în porcăria asta... Am văzut parașuta... Ce mi-am zis : „Ie-te-te avea dreptate bătrînul !" Mi-a fost dificil să vă localizez, alergați ca o săgeată !

— De unde știți că sînt cea pe care o căutați ?

Tînărul izbucni în rîs.

— Fără supărare, dar numai un nou venit se încăpățînează să se plimbe îmbrăcat prin cocina asta. Lepădați boarfele, altfel, în cîteva zile, vor începe să putrezească pe dumneavoastră. Toți am fost nevoiți

să facem la fel. Nimeni n-a putut suporta combinezoanele militare din nailon, este mult prea cald. E ca și cum ai sta într-un cuptor înfășurat într-un sac de plastic !

Liza clătină capul fără a lua totuși vreo inițiativă. Observă că unghiile tînărului erau și ele tăiate foarte ascuțit. Îl întrebă de ce.

— Cînd trăiești într-o lume de grăsime, în care fiecare lucru este alunecos, trebuie totuși să poți apuca obiectele, explică acesta fără ocolișuri. Veți ajunge să faceți la fel...

Un minut rămaseră tăcuți, față în față, într-o liniște neplăcută. Goot tuși jenat și se hotărî să-și dea jos sacul.

— Vă temeți și aveți dreptate, spuse fără s-o privească pe Liza. „Sus" probabil că s-au întrebat ce se întîmplă p-aici. Normal. Veți vedea singură, peste tot se petrec chestii bizare. Totul a început acum circa șase luni... Mai întîi nimeni nu s-a îngrijorat, apoi...

— *Apoi ?*

— Este cam tîrziu pentru a vorbi de asta ; faptul că nu există noapte nu înseamnă că nu trebuie să dormim. Eu sînt obosit, dumneata ești obosită, deci vă propun să ne odihnim, de acord ? Să mergi pînă nu mai poți nu folosește la nimic, mai ales că oxigenul cam lipsește. Dacă vă epuizați vă va trebui o grămadă de timp pentru a recupera. OK ?

Liza se prăbuși pe sol. Stratul de sebum îi năclăi coapsele.

— OK !

Goot îngenunchie și deschise sacul. Liza întrezări o trusă de prelevări, fișe plastifiate, un set de marcatori. Tînărul luă o cutie de tablă din care extrase o bucățică de carne uscată. Liza observă cu uimire cum duce la buze fîșia fibroasă, o umezește cu salivă, apoi o taie cu dinții.

— Mîncați carne ! exclamă fata. Ori sînteți canibal, ori ați luat-o din animalul pe care ne aflăm ! Nu mai înțeleg nimic ! Mi s-a spus clar că este strict interzis să se atingă cineva de el... Trebuia să folosiți exclusiv rațiile de supraviețuire reglementare !

Goot ridică din umeri.

— „Normal"... „Normal" ! rosti exasperat. Numai asta știți ! Nu v-ați dat seama că *nimic* nu s-a petrecut cum era prevăzut ? A fost o primă catastrofă, o primă eroare, apoi totul s-a înlănțuit... Puțin după debarcare toată rezerva de tablete nutritive a fost distrusă. De fapt, n-a fost distrusă, ci mai degrabă digerată.

— Digerată ? O masă alimentară reprezentînd echivalentul a trei ani de viață pentru trei sute de persoane ?

— V-am spus, a fost o greșeală. Nu eram încă familiarizați cu morfologia animalului. Nu știam că are mai multe guri distribuite pe

tot corpul și că — deși în stare de hibernare — diencefalul era capabil să repereze proximitatea unei surse de hrană și să ordone absorbția sa...

— Vreți să spuneți c-a înghițit-o dintr-o singură hăpăitură, fără să deschidă măcar un ochi ?

Tînărul zîmbi.

— Da și nu, de fapt lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. N-a deschis gura. Porii au secretat un suc digestiv care s-a răspîndit pe tot timpul nopții în toată baza. Alimentele disociate, bolul alimentar lichid, a fost apoi absorbit de mucoase. Dintr-o dată ne-am trezit fără nimic, așa că a trebuit să găsim o soluție. N-aveam de ales. Ori muream de foame, ori deveneam antropofagi... ori ne ciupeam rația din animal. Pe alocuri lucrul este posibil pentru că stratul de grăsime este foarte subțire. Este suficient să decupezi superficial carnea. Rana se cicatrizează întotdeauna foarte repede și animalul nu suferă mai mult decît dacă ar fi fost ciupit de un purice. Puterea nutritivă a țesutului conjunctiv este destul de mare, iar gustul acceptabil. Am făcut-o de nevoie și nu ca să ne distrăm. După trei luni însă...

— Însă ce ?

Tînărul gesticulă, refuzînd să răspundă, și se culcă pe spate, cu ceafa sprijinită de rădăcina unui fir de păr.

— Mikofsky vă va explica mult mai bine decît mine, concluzionă mestecîndu-și conștiincios pastrama. Ar trebui să încercăm să dormim. Azi am mers aproape zece ore, iar mîine va trebui să facem tot atîta cale. Dacă baza nu s-a deplasat, ne vom întîlni cu bătrînul peste patruzeci și opt de ore. Zic să faceți ca mine, sînteți frîntă...

Și închise ochii pentru a-și sublinia dorința încetării oricărei conversații. Liza rămase așezată cu mîinile pe genunchi, convinsă că tînărul se preface doar că doarme. De ce încerca să cîștige timp ? Devenea tot mai clar că misiunea întîmpinase mari dificultăți care declanșaseră conflicte nedorite, opunînd una alteia echipele însărcinate cu studierea terenului.

Deschise cu gesturi mecanice sacul și luă două tablete nutritive concentrate. Simțea mușchii rigizi și tendoanele dure de oboseală. Începu să se maseze ; grăsimea ce o acoperea ușura considerabil operația. Cînd, în sfîrșit, simți că pulpele și coapsele deveniră ceva mai suple, se întinse cu o strîngere de inimă în mocirla sebumului.

Medită un timp asupra straniei anatomii a creaturii. Ipoteza gurilor multiple avansată de Goot nu părea imposibilă. Animalele gigantice prezintă, majoritatea, tot soiul de bizarerii. Dinozaurii, spre exemplu, nu erau prevăzuți cu două creiere, dintre care unul la mijlocul spinării ? O creatură a cărei masă nu-i permite să facă strîngamprejur cu ușurință, trebuie să-și poată captura hrana într-un fel sau altul fără însă ca risipa de energie să anuleze beneficiile operației.

Cufundată în speculații zoologice, adormi fără să-și dea seama... Cîteva ore mai tîrziu, fu smulsă din somn de o stranie senzație de căldură. O umezeală bolnăvicioasă umecta solul, propaga prin brațele și picioarele sale, turna în ele febră... *febră!* Sări brusc în picioare, smulgîndu-se din grăsimea lipicioasă cu un dezgustător zgomot de sucțiune. Încovrigat, Goot nu-și dăduse seama încă de nimic. Jur-împrejurul lor, din adîncurile creaturii urcau valuri de transpirație, perle de sudoare mari cît o portocală răspîndindu-se în craterele dilatate ale porilor. Îl zgîlțîi violent pe tînăr. Acesta tresări și se ridică într-un cot, privind-o năuc. Picăturile de sudoare, sfere de cristal cu sticlă ușor tulbure, înfloreau într-un ritm accelerat. Era ca un cîmp ireal populat cu fructe sticloase și gelatinoase, tremurătoare, ce sfîrșeau prin a plesni umplînd aerul cu o duhoare insuportabilă de acid uric, de W.C. gigantic. Liza tuși, cu gîtul iritat. Sub tălpi, pielea devenise arzătoare. Goot se grăbea să adune bagajele.

— Ce se întîmplă? strigă tînăra fixîndu-și harnașamentul. Toată zona pare cuprinsă de febră!

— Chiar așa și e! gîfîi tînărul. Un puseu febril, o inflamație provocată de vreo agresiune. O rană ușoară, poate chiar un început de infecție... La dimensiunile animalului este nesemnificativ, dar pentru noi e ca o catastrofă naturală! Trebuie să ne grăbim. Emanațiile sudorii ne vor ataca plămînii ca un gaz lacrimogen!

Liza porni în urma lui. Imaginea rănilor-morminte îi dansa sub pleoape. Băga mîna-n foc că de acolo provenea infecția. Fuseseră necesare cîteva ore pentru ca edemul s-o ajungă, iar acum bîntuia ca un incendiu tăcut, cu flăcări nevăzute... Goot o prinse de mînă. Începură să alerge stîngaci, zigzagînd printre „bambuși" și „bulele de cristal" pe care loviturile de picior le transformau în stropi. După un sfert de oră de cursă nebună, terenul deveni mai puțin fierbinte sub tălpile goale. Părăsiseră zona purpurie a edemului, iar acum pășeau pe un sol roz și umed.

— Gata! gîfîi Goot. De data asta n-a fost grav. N-o fi fost decît o simplă zgîrietură. O febră adevărată ar fi fost foarte periculoasă! Temperatura normală a creaturii este de patruzeci și cinci de grade. În cazul unor puseuri febrile, se ajunge ușor la o sută treizeci — o sută șaizeci Celsius! E ca și cum ai băga mîna într-un ibric cu apă clocotită! Am văzut indivizi surprinși de un acces de febră — li se ducea pielea de parcă ai coji un cartof fiert. Groaznic!

Liza aprobă în tăcere. Își aminti cu ironie amară portretul blajin al animalului pe care se chinuiseră să i-l descrie pe cînd se afla la bordul navei: o uriașă jucărie vie, inofensivă și ridicolă. Un fel de urs monstruos din pluș, cufundat într-un somn senin și fără tresăriri. Abia debarcată, descoperise că acest „ursuleț teddy" de coșmar era bolnav, că febrele sale deveneau pentru oamenii care-l parcur-

geau adevărate ruguri imprevizibile și mortale, că sudoarea sa putea să-ți roadă căile respiratorii la fel de eficace ca o grenadă cu sulf ! Pe scurt, excursia la grădina zoologică promisă se transforma, încetul cu încetul, într-o adevărată coborîre în infern . . .

Goot înainta ca un cercetaș. Din cînd în cînd, îngenunchia citind pe sol semne pe care tînăra nu le distingea ; alteori măsura înălțimea perilor și sensul de implantare. Liza ar fi vrut să știe dacă tînărul era cu adevărat competent sau, pur și simplu, urmărea doar să-l impresioneze pe „inspectorul" trimis de forurile superioare. Era gata chiar să-l întrebe, dar s-a abținut la timp. Nu era încă momentul deschiderii ostilităților. Își dădea seama că proasta dispoziție în care se afla nu se datora tînărului, ci minciunilor cu care o alimentaseră șefii . . .

După o oră de marș forțat, părul se rări treptat, căpătînd în final aspectul unui puf ras asemănător ierbii uscate. „Tundra" înțepa neplăcut tălpile și, cîteva momente, Liza avu certitudinea că se deplasa pe bărbia aspră rasă neglijent a unui gigant. Din fericire, terenul redeveni neted. O piele de bebeluș cu aspect de cîmpie deșertică îi primi pe solul său catifelat și uscat. Liza suspină cu ușurare.

Se aplecă pentru a pipăi solul. Degetele alunecară pe suprafața mătăsoasă și delicată elastică și proaspătă precum epiderma unui nou-născut. Țesutul părea de o vitalitate deosebită, ca și cum reînnoirea celulelor s-ar fi produs cu o intensitate ieșită din comun. Era puțin surprinsă ; în minte îi apăru o imagine jenantă și grotescă: cea a unui bărbat al cărui trup, în plină maturitate, păstra, ici și colo, zone infantile ce scăpaseră procesului general de îmbătrînire. Era un gînd idiot, dar era exact ceea ce simțea la contactul cu carnea uluitor de tînără. Prea tînără . . . În cîteva ore de drum trecuse de la o piele de adult la una de copil ; era ilogic și neliniștitor. Se răsuci căutînd privirea lui Goot. Acesta însă ridică din umeri, ca și cum bizareria „peisajului" nu merita întreruperea drumului. Drept urmare Liza se simți și mai neliniștită.

Problema se agravă cînd în depărtare se contură un cîmp de pete întunecate. La început, tînăra crezu că era vorba de o aglomerare de alunițe. Își înțelese greșeala doar cînd degetele picioarelor intrară în contact cu primul disc maroniu. Nu era o formație pigmentară obișnuită, ci, pur și simplu, acele pete maronii, uneori negre, care pot fi observate pe mîinile bătrînilor numite popular „flori de cimitir" . . . Se cutremură, cuprinsă de panică. De jur-împrejur pielea animalului era deshidratată, strălucitoare ca pojghița cicatricilor unor arsuri. O rețea de riduri se pierdea la orizont, trasînd în carne șanțuri granuloase și profunde. Pășind nesigur, trecu de nebuloasa petelor maronii pentru a-și tortura gambele prin ridurile moi ale unei

epiderme fleșcăite. O epidermă de străbunic de trei ori centenar, ce nu poate fi întîlnită decît la pensionarii azilelor de bătrîni.

— Puteți să-mi explicați cauza acestei . . . cîrpăceli ? întrebă fata arțăgos. E un adevărat balamuc ! *Parcă-i un mozaic pe care cineva s-a distrat alternînd pielea de nou-născut cu cea de septuagenar !* Animalul ăsta e tînăr sau complet senil ? Parcă fiecare bucățică din corpul său s-a hotărît să facă opinie separată și să se dezvolte în cea mai deplină anarhie . . . Dumnezeule ! Doar n-o să-mi spuneți acum că și ăsta e un fenomen fără importanță ! N-am văzut în viața mea așa ceva ! Cazuri de senilitate precoce, sau de infantilism prelungit. da, dar . . . Dar niciodată o astfel de harababură celulară !

Goot o întrerupse cu un gest de nerăbdare. Cu ochii mijiți, scruta încordat desișul pădurii.

— Vine cineva, șopti brusc, ascultați cum foșnesc perii ! Sîntem complet descoperiți ! Repede ! Trebuie să găsim o ascunzătoare !

— Dar de ce vă temeți ? Teoretic, pe suprafața animalului ăsta nu-s decît membrii echipei de cercetări ! Ce tot insinuați ? De cînd ne-am întîlnit n-ați făcut altceva decît să evitați orice răspuns direct. Eu . . .

Dar nu mai putu să continue : Gott o apucă de mînă obligînd-o să fugă. „Terenul", moale, brăzdat de rețeaua ridurilor, era foarte dificil. De două ori fu pe punctul de a se dezechilibra și de a se întinde pe jos cît era de lungă. Tînărul respira cu gura larg deschisă și nările dilatate. O tentă albăstruie îi cuprindea treptat fața.

— Opriți-vă ! îngăimă Liza. Sînteți vînăt de tot !

— Și dumneavoastră. Lipsa de oxigen . . .

Arăta cu degetul spre o excrescență turtită, aflată două sute de metri mai încolo, un fel de mamelon uscat cu aspect de pară ofilită. Liza se opuse clătinînd din cap.

— E prea departe, n-o s-ajung niciodată.

— Atunci, culcați-vă repede . . .

Liza se conformă, gata să leșine ; inima bătea să-i spargă pieptul. O secundă, privirea i se întunecă. Cînd reuși să vadă din nou, Goot se afla lungit și el pe sol. Încordîndu-și picioarele și brațele, încercă să îndepărteze cele două buze ale unui rid adînc ca o minusculă crevasă.

— Ajutați-mă ! o imploră în șoaptă. Dacă vom reuși să ne strecurăm înăuntru . . .

Liza își stăpîni un tremur de silă ; frica tînărului era contagioasă. Împingînd la dreapta și la stînga, încercă la rîndu-i să desfacă cele două buze de carne moale. În sfîrșit, crevasa se deschise dezvelind un șanț din care răbufni un val de umiditate rîncedă. La indicația însoțitorului, sări înăuntru. Abia atinse fundul că pereții elastici se și apropiară asemeni coridoarelor ce populează coșmarurile și care se

strîmtează treptat în jurul tău. Era gata să urle de frică. Dar zidul gras și umed o strivi înainte să poată deschide gura. Se zvîrcoli. Inutil. Era făcută sandwich între două maluri de piele ca două saltele vii. O clipă, fu sigură că se va sufoca.

— Calmați-vă ! șuieră Goot de undeva, din dreapta. Țineți-vă capul sus . . .

Își răsuci fața spre cer. Cîteva raze de lumină se strecurau printre cele două falduri lipite. Un pic de aer . . . Inspiră profund *Ascunsă într-un rid !* N-ar fi crezut niciodată că așa ceva era posibil!

Un zgomot de alergare răbufni de afară, strigăte de furie și suferință, mîrîituri neidentificate. Brusc, o cuprinse frica. Ipoteze grotești îi năpădiră imaginația : paraziți ! Creatura fusese colonizată de o armată întreagă de paraziți ! Ploșnițe uriașe, purici, căpușe, care acum se aruncau asupra oamenilor . . . Da, asta trebuia să fie !

Imediat își aminti de rănile întrevăzute pe cadavre, în timpul ceremoniei mortuare. Crezuse că se datorau bardelor sau cuțitelor, cînd, de fapt, era pur și simplu vorba de ace sau mandibule !

Închise ochii, abandonîndu-se îmbrățișării pereților de carne umedă, zicîndu-și că era pe cale să înnebunească.

După o vreme, Goot, se hotărî în sfîrșit să se miște. Trebuiră să lupte încă o dată împotriva inerției vîscoase a cutei de piele și să se ridice cu dificultate spre lumină ajutîndu-se de picioare, genunchi și degete. Scoțînd capul la aer, Liza avu acut senzația scăpării dintr-un uter de femeie gigantică. Goot o apucă de gleznă.

— Nu vă sculați ! Dacă aveți binoclu, ar fi bine să-l folosiți.

Liza se rostogoli pe o latură și căută în rucsac. Cercetînd apoi împrejurimile, observă imediat patru cadavre ce zăceau în centrul cîmpiei, aproximativ în dreptul unei parcele afectate de îmbătrînire. Un bărbat și trei femei. Goi și acoperiți de sînge. Omul era răsturnat cu fața în sus, pe nas atîrnîndu-i o pereche de ochelari cu rame aurite. Liza strînse dinții : erau fugarii întîlniți mai devreme.

— Goot, murmură fără să-l privească, *cine i-a ucis. de ce ?* M-am săturat de eschivări, vreau să știu tot !

Tînărul se tîrî spre ea. Fără să-i acorde vreo atenție, scrută împrejurimile, asemeni unui cîine la pîndă.

— Cine i-a ucis ? repetă absent. Cei care-i urmăreau. Un trib de sălbatici care, în lipsa cavernelor, se adăpostesc în riduri. De obicei pot fi întîlniți mult mai la est, dar probabil și-au schimbat locul. Va trebui să fim foarte atenți . . .

— *Sălbatici ?* . . . Ce vrei să spui ?

— Nu-i o invenție de a mea, ridurile pot fi ușor amenajate în peșteri locuibile. Pentru a menține pereții distanțați sînt suficiente cîteva proptele.

— Puțin îmi pasă de caverne ! Nu mai faceți pe idiotul ! Cine sînt sălbaticii ? Existau deja pe animal cînd ați debarcat ?

Goot a ridicat brusc mîna făcîndu-i semn să tacă.

— Acolo, șopti abia auzit, puteți vedea unul chiar la marginea „pădurii“ ... Nu vă uitați prea mult la el, s-ar putea ca strălucirea lentilelor să ne dea de gol ...

Liza își potrivi binoclul la ochi. O ființă ciudată scotocea printre perii unui tufiș. Fața și bustul erau cele ale unui copil de cincisprezece ani, plin de vitalitate, cu musculatura dezvoltată. Sub pielea lucioasă, pectoralii se încordau și se destindeau ca două sălbăticiuni ce căutau să se intimideze reciproc. Totuși, de la mijloc în jos putea fi observată o stranie modificare : carnea devenea cenușie, încrețită, picioarele firave și descărnate. Părul pubian era alb, iar penisul încovrigat ca al unui bătrîn ... Liza înghiți în sec, făcînd un zgomot neplăcut. Vedea un individ hibrid, *adolescent deasupra buricului, bătrîn dedesubt !*

— Dar în expediție ... îngăimă holbîndu-se.

Goot îi luă binoclul.

— Nu, nu erau copii ... Aveți dreptate. Ființa pe care ați văzut-o nu e altul decît profesorul Clinton Wave, în vîrstă de patruzeci și unu de ani, absolvent al universității din Santa-Catala, specialist în etnologie endocrină. În curînd, de la mijloc în sus va fi un nounăscut ... și un centenar în rest. Ați înțeles ? Suferă un dublu proces : întinerire și îmbătrînire, simultane, dar afectînd cîte o parte distinctă a corpului. Celulele ce formează zona inferioară a trupului au încetat să se mai multiplice. Nici nu se mai reînnoiesc, antrenînd astfel o senilitate accelerată. Din contră, cele din jumătatea superioară se reproduc continuu, provocînd o evidentă întinerire ... Este efectul „cîrpăceală“ de care îmi vorbeați mai devreme ...

— Dar ... cînd s-a declanșat mutația ?

— Simultan cu a celorlalți. *Cînd au început să mănînce din carnea animalului.* N-ați observat că nu sînt altceva decît reflexul exact al „pămîntului“ care-i poartă ? Întregul „trib“ al lui Clinton Wave este construit după același model, uneori doar cu o inversare a distribuției : bătrîni sus, tineri în jumătatea inferioară ... Cîțiva sînt ceva mai puțin atinși. Există doi sau trei bărbați cu brațe de bebeluși, femei de patruzeci de ani obligate să se deplaseze de-a bușilea pentru că nu au decît picioare de copil de trei luni ...

— E ... e îngrozitor ... Deci carnea animalului are o influență mutagenă capabilă să modifice ființele deja constituite ?

— Este mai mult decît o simplă ipoteză. Este aproape un postulat : a îngurgita „pămîntul“ pe care vă aflați duce inevitabil la a-i prelua caracteristicile ...

— De acord, s-ar putea să aveți dreptate. Dar de ce tot acest măcel ?

Goot își trecu mîna peste față. Căpătase dintr-o dată un aer foarte obosit.

— Pentru că, în clipa de față, întreaga anatomie a creaturii nu este altceva decît un teritoriu cuprins de război . . .

(Va urma)

grafica :
MARINA NICOLAEV UNGUREANU

traducere și adaptare :
SORIN ȘTEFĂNESCU

Serge Brussolo : născut la Paris în 1951. Pînă în prezent peste 40 de volume S.F. publicate. Un S. F. generat de o imaginație ieșită din comun. Pornind de la premize acceptabile, aparent normale, *consecințele lor se transformă rapid într-o adevărată Niagara ce-l va tîrî pe cititor într-un univers halucinant și totuși logic. Brussolo este poate singurul scriitor de S. F. francez care concurează cu succes autorii anglo-saxoni.*

10002412090853 2